

PONTIS ŽURNÁL

Úvodník

Milí čtenáři a přátelé Pontisu,

věřím, že náš Pontis žurnál si můžete přečíst někde v teple kavárny nebo se svými blízkými v obývacím pokoji. Už to vás může naplňovat pocitem radosti a štěstí, protože věřte, že to není samozřejmost. V naší společnosti se setkáváme často s lidmi, kteří v tom lepším případě mají kde bydlet, ale zůstali sami. Snažíme se ale pomáhat i těm, kterým se rodina rozpadla, a přišli zároveň o střechu nad hlavou. Děkuji za nás za všechny vám, kteří nejste lhostejní k osudům jiných a třeba jen drobným nákupem vánočních ozdob, kalendáře Pontisu nebo účasti v benefiční dražbě obrázků přispíváte ke zlepšení života těm, kteří neměli v životě štěstí, udělali osudovou chybu nebo jim neslouží zdraví. Moc si toho vážíme. Těšíme se na rok 2019, kdy Pontis oslaví už 20. narozeniny a doufáme, že budete slavit a sdílet zážitky s námi. Za tým Pontisu vám přeji vřelou zimu a příjemné chvíle při čtení.

**Jiřina Židková, vedoucí
Ubytovny na Zábřežské ulici**

Pontis oslaví dvacetiny

Rok 2019 si bude obecně prospěšná společnost Pontis Šumperk připomínat, že prostřednictvím sociálních služeb už pomáhá dvacet let. Jeden moudrý muž říkával, že kdo se v životě přestane učit, je starý, ať je mu 20 nebo 80. Kdo se stále učí, zůstane mladým. Tou největší věcí v životě prostě je, udržet si mladou mysl. Doufáme, že se nám to daří, víme, že pro lidi ze Šumperka a okolí můžeme udělat ještě mnohé. Věříme, že naplňovat poslání „Spojujeme generace“ bude potřeba v každé době.

„Ze strany města to byl úžasný tah založit obecně prospěšnou společnost Pontis Šumperk. Byl to dobrý krok z hlediska financování sociálních služeb i z hlediska jejich řízení. Na bedra naší společnosti postupně přistávaly úkoly, které město Šumperk potřebovalo vyřešit, a přitom tu nebyly jiné organizace, které by určité služby mohly poskytovat,“ říká ředitel Pontisu Miroslav Adámek.

Pro sociální pracovníky byl důležitý rok 2006, kdy v platnost vstoupil zákon o sociálních službách. Ten nastavil jasná pravidla fungování a začal vyžadovat jistou úroveň kvality po všech poskytovatelích sociálních služeb. „Od té chvíle šla úroveň sociálních služeb rychle nahoru. Ušli jsme obrovský kus cesty. Přiznám se, že se mi nechce věřit, že je to pouhých 12 let, mám pocit, jako by to bylo spíš 50 let,“ dodává ředitel Pontisu. On sám vede společnost deset let. V době kdy v pozici ředitele začínal, se rozpočet Pontisu pohyboval mezi třinácti až patnácti miliony korun. Dnes společnost hospodaří s dvojnásobnou částkou a je největším poskytovatelem sociálních služeb v Olomouckém kraji.

„Věříme, že poslání *Spojujeme generace* bude potřeba v každé době,“ říká ředitel Pontisu Miroslav Adámek.

„Jsem přesvědčený o tom, že každý člověk, který pro Pontis pracoval, dělal v daném okamžiku to nejlepší, co uměl. V současné době mám velkou radost z lidí – kolegů, kteří mě obklopují.

Na těch to stojí. V průběhu těch let měl Pontis vždycky výbornou správní a dozorčí radu, která pro nás byla vždy velkou pomocí. Chtěl bych poděkovat všem, kteří se na úspěchu Pontisu podíleli od prvopodání, ať už to byli lidé u jeho vzniku nebo lidé, kteří tu pracovali jen krátce. Každý z nich něčím přispěl,“ dodává ředitel. Pozitivně hodnotí komunikaci s městem, s jeho vedením, radou města a zastupiteli. V jejich práci a přístupu vidí velký přínos tomu, že se dnes Pontisu daří.

SPOJUJEME GENERACE

„Těším se na celý příští rok. Každá služba se do oslav dvacetin zapojí po svém. Uspořádáme více menších i větších akcí. Myslím, že si celý ten rok budeme krásně užívat. Doufám, že se nám podaří opět uspořádat koncert s naší patronkou Radkou Fišarovou, protože ten loňský byl úchvatný,“ doplnil Miroslav Adámek.

Pro příští rok můžete mít poprvé kalendář Pontisu

Kalendář Pontisu pro rok 2019 si zájemci mohou zakoupit v Kavárničce Lalala, v recepci Pontisu nebo na některé z našich adventních akcí. Kalendář stojí pouhých 40 korun a jeho koupí přispějete na pořízení speciálních oblečků, které využívají děti postižené dětskou mozkovou obrnou při terapii Therasuit.

Tento kalendář přináší štěstí a připomíná hodnoty, na kterých nám všem záleží – úcta, láska, pochopení, přátelství, radost a mnoho dalších, které dělají život hezčí a nám pomáhají při naplňování poslání Pontisu: „Spojujeme generace.“

Všechny fotografie, které najdete v kalendáři, vlastně vznikaly při práci, ve chvílích, které se zdají být obyčejné, ale pro nás znamenají s odstupem času moc. Záměrně jsme snímky

neopatřovali vysvětlivkami nebo popisky, protože doufáme, že vzbudí zájem a vy se budete ptát, navštívíte některou z akcí Pontisu nebo naše webové stránky.

Obecně prospěšná společnost Pontis Šumperk je tu už dvacet let a my doufáme, že kalendář potěší všechny současné i bývalé zaměstnance, uživatele našich služeb i jejich blízké, partnery společnosti, přátele a vůbec všechny, kteří vnímají, jak moc jsou sociální služby v dnešní době důležité a prospěšné. Děkuje všem, kteří nám pomáhají.

Díky těm, kteří si koupí kalendář Pontisu, budeme mít možnost pořídit speciální oblečky, které potřebují děti v terapii Therasuit.

ROZHOVOR

Jiřina Židková:

„Těší mě, když na sobě lidé pracují.“

Uživatelé Ubytovny na Zábřežské ulici, kterou provozuje společnost Pontis, jí s oblibou oslovují: „Šéfová“. Říkají, že je přísná, ale na první pohled je znát, že ji respektují a přitom ji mají rádi. Jiřina Židková je původní profesí všeobecná zdravotní sestra, absolvovala řadu odborných kurzů a vzdělání si ještě doplňovala na filozofické fakultě, kde studovala obor Prevence sociálně patologických jevů. Sama říká, že nejdůležitější je škola života. V sociálních službách pracuje už hezkou řádku let a v Pontisu je od jeho založení. V současné době je vedoucí ubytovny a pomáhá lidem, kteří se chtějí odrazit ode dna.

Obecně je známo, že sociální pracovníci patří k profesní skupině, která je nejvíce ohrožena syndromem vyhoření. Jak si vysvětlujete, že jste vydržela pracovat s lidmi, kteří se ocitli v tísní, tak dlouho?

Je to tím, že jsem v průběhu těch let pracovala pokaždé s jinou cílovou skupinou. Jinak se pracuje s rodiči, kteří mají v péči nezletilé děti, jiná je práce na ubytovně, kde se setkávám se starobními i invalidními důchodci, ale i s mladými lidmi, kteří jsou na sociálních dávkách, shánějí bydlení a novou

práci a mají život před sebou. To je velká škála lidí, takový průřez lidskou společností, nejde jen o jednu škatulku. Asi proto mě ta práce pořád baví.

Ubytovna, které velíte, je taková síť, v níž se ocitají lidé, kteří přišli o střechu nad hlavou a hrozí jim, že skončí na ulici?

Dá se to tak říct. Ubytování není registrovaná sociální služba. U nás jsou lidé, kteří přišli o bydlení z různých důvodů, ať už se dostali do dluhové pasti nebo se rozvedli a přišli o bydlení, kde žili celý život. Sociální služba zajišťuje lidem bydlení a pomoc – sociální poradenství, ale je spousta lidí, kteří potřebují především to bydlení a jsou schopni si sami vyřídit určité záležitosti, najít si práci a přitom sociální službu nutně nepotřebují. Na ubytovně mají svá práva i své povinnosti a záleží jen na nich samotných, jak budou dál žít.

Má jejich pobyt na ubytovně nějaké časové omezení?

Ne, nemá, právě proto, že to není sociální služba. Pokud ti lidé dodržují pravidla a řádně platí za poskytnuté zázemí, mohou tady zůstat dlouhodobě do chvíle, než si zajistí jiné bydlení nebo než se jejich zdravotní stav zhorší natolik, že potřebují jiný typ služby.

Jací lidé využívají služeb ubytovny?

Společnost vytváří bezdomovce tím, že spousta lidí nedosáhne na vlastní bydlení a v sociální službě nemohou žít celý život. Pro ty lidi je potřeba takový mezičlánek a tím je naše ubytovna. Je tu spousta lidí, kteří sem přešli z Armády spásy. Jsou schopni si život uspořádat, ale nemají peníze na vlastní bydlení ani na pronájem bytu, protože nejsou schopni složit několikaměsíční

kauci. Žijí ze životního minima a z toho nejsou schopni našetřit, je to bludný kruh. Pokud chtějí získat práci, nemohou přijít z ulice, musejí mít možnost se vykoupát, uvařit si a mít zázemí, aby se třeba v době nemoci mohli vyspat, byli v čistotě a měli nějaké standardní podmínky k životu. Myslím, že ta ubytovna je dobrá v tom, že tu mohou zůstat, jak potřebují.

Kolik jim je let?

V průměru jsou tu lidé kolem 51 let. Nejmladšímu je 27 a nejstaršímu 66 roků. Jiné cíle mají starobní nebo invalidní důchodci ve vyšším věku a jiné jsou cíle muže, kterému ještě není třicet a chce lepší budoucnost, založit si rodinu. Snažím se těm lidem pomoci k dosažení těch jejich cílů, pokud je to možné.

Jiřina Židková (2. zleva) s osazenstvem Ubytovny na Zábřežské ulici.

Příběhy lidí z ubytovny

Lidé si často myslí, že na ubytovnách žijí lidé, kteří udělali v životě velké chyby, alkoholici, nepřízpůsobiví a podobně. Netuší, že jejich příběhy jsou někdy úplně obyčejné. Třeba se narodili do rodiny, ve které neměli dobré vzory a neměli se od koho naučit žít „normálním“ způsobem života. Nebo jim zemřel partner či partnerka, a protože byt, ve kterém žili, jim nepatřil, přišli o střechu nad hlavou. Dnes vám přinášíme krátké medailonky Jiřího a Jaroslava, kteří se s námi podělili o svůj příběh.

Jiří P.

Minulost: dříve pracoval na šachtě v Karvině. Když mu bylo 40 let, dostal jako horník důchod. Práci horníka měl moc rád, i když se podepsala na jeho zdraví. Přestěhoval se do Šumperka a oženil se. Jeho manželka

byla starší než on. Když zemřela, pan Jiří se na přání majitele bytu musel vystěhovat. Využíval služeb Armády spásy.

Současnost: Pan Jiří má 62 let, bydlí v ubytovně a je tu spokojený. Váží si toho, že nemusí celý den chodit po ulici. Našel si tu i přítelkyni a chce se o ni starat. Mají společný cíl – najít si byt.

Sen: Být zdravý, což už prý úplně nejde. Pan Jiří v současnosti pobírá invalidní důchod, má problém s plícemi, průduškami, očima a páteří. Přesto si na osud nestěžuje a má ještě další sen, kterým je nějaké to bydlení.

Jaroslav

Minulost: se narodil v Šumperku. Rodiče se rozvedli, když mu bylo osm nebo devět let. Jeho, sestry zůstaly s mámou, on s tátou. Vyučil se kuchařem a potom už se neměl kam vrátit. Chtěl pomoci mámě a tak na sebe nechal napsat nebankovní půjčku do 10 tisíc korun. Ta se nesplácela a úroky rostly. Putoval po ubytovnách, využíval i služeb Armády spásy. Poté se ho ujala sestra. V té době vyhlásil osobní bankrot a získal invalidní důchod. Po 3 letech už se o něj sestra nemohla starat. Nějakou dobu žil s věřící rodinou, která mu nabídla pomoc.

Současnost: Jaroslavovi je 32 let. Žije v ubytovně a je za to vděčný. Nedávno si sehnal brigádu – roznášení letáků. Rád by měl práci. Dříve pracoval v chráněné dílně a dokázal se uplatnit i u zedníků.

Sen: Žít si ve vlastním a po svém.

Budovu Pontisu zdobí nově pamětní deska

Nová pamětní deska vojákům Pěšího pluku 13, jenž v období první republiky sídlil v šumperských kasárnách, byla slavnostně odhalena na budově Pontisu na ulici Gen. Svobody ve dnech, kdy si naše země připomněla 100. výročí vzniku Československé republiky.

Na návrh Petra Možného ze Šumperka a se souhlasem Olomouckého kraje a Ministerstva obrany ČR byla pamětní deska věnována všem členům Pěšího pluku 13, zejména však jeho čtyřem vojákům, kteří padli v boji s německou armádou u Moravské Chrástové 31. října 1938. Pamětní deska byla umístěna na budově někdejšího velitelství pluku – dnešního sídla společnosti Pontis Šumperk.

„Bylo mi ctí, že jsem mohl být u toho, když jsme si připomněli statečnost vojáků Pěšího pluku 13, který v této budově za první republiky sídlil a doufám, že tato pamětní deska bude vyvolávat otázky a úctu zástupců všech generací, kteří se na tomto místě potkávají.

Velké díky patří panu Petrovi Možnému i vzácnému hostu – dceři generála Krátkého paní Blažence Lenochové, která přijala pozvání našeho města a slavnostní akce se zúčastnila,“ uvedl ředitel Pontisu Miroslav Adámek.

Dcera generála Krátkého Blaženka Lenochová navštívila Pontis a podepsala tu pamětní list.

Seniorky z Univerzity volného času pomáhají dětem

ŠUMPERK. Už třetí rok malovaly šumerské seniorky obrazy, které pomáhají dětem. Tentokrát jejich výtvořby pomohou dětem, které se ocitly spolu se svými rodiči v tísní. Obrazy vznikaly v kurzech „Sdělujeme pocity malbou“ už v letních měsících, kdy se malířky vydávaly tvořit i do pléneru.

Kresba zvířat v šumerském muzeu.

„Letní tábor se nám podařilo letos uspořádat v Oskavě pro deset dětí. Pro ně to byl opravdu veliký zážitek, některé z nich tímto způsobem prázdniny ještě nikdy netrávily. Bylo hezké sledovat,

jak posouvají svoje limity. Právě teď si vzpomínám třeba na kluka, který na tábor přijel a měl obrovský strach z vody. V průběhu pobytu se nám společně podařilo strach překonat,“ říká sociální pracovníce z Domu pro osamělé rodiče s dětmi v tísní (DORD) Pavla Kučerová.

Lidé z DORDu doufají, že i v příštím roce se jim díky štědrosti jiných podaří letní tábor pro děti zorganizovat. Pomoci má dražba obrazů, které v průběhu roku malovaly šumerské seniorky v rámci kurzu „Sdělujeme pocity malbou“.

„Musím říct, že z kurzů mám velkou radost. Ženy, které se rozhodly věnovat svůj volný čas malování, na sobě pracují a neustále se zlepšují. V létě jsme se společně vydávaly tvořit například do Klášterního kostela v Šumperku nebo do zámeckého areálu ve Velkých Losinách. Byla to krásná práce,“ říká Anna Stejskalová, která kurzy malování v rámci Univerzity volného času v Pontisu vede. Obrazy, které v uplynulém roce seniorky malovaly pod jejím vedením, nově zdobí také jídelnu v budově Pontisu na ulici Gen. Krátkého. „Ty obrazy jsou krásné a zasloužily by si, aby se o nich dozvěděli i ostatní. Seniorky zaslouží velké poděkování, za to, co pro ostatní dělají,“ dodala Eva Bartošová, vedoucí Odlehčovací služby Pontisu.

Obrazy na plátnech v jídelně Pontisu.

Seniorky malují obrazy pro Benefici.

Účastnice kurzu malby s lektorkou Annou Stejskalovou se v Klášterním kostele v Šumperku věnovaly kresbě interiéru a soch, dále pak malbě v přírodě losinského areálu.

Ukázka obrazů dražených na Benefici.

Pontis vás zve do JohnBaru

Pontis se spojil s projektem Rupert a zve všechny milovníky adventu i Vánoce do šumerského JohnBaru. Při placení jakéhokoli nápoje řekněte, že chcete přispět na Ruperta a dvacetikorunou tak přispějete na nákup speciálních oblečků pro děti postižené dětskou mozkovou obrnou, které potřebují terapii Therasuit.

„Zveme všechny na výborné míchané nápoje na JohnBar, nebo na jejich příjemnou zimní zahrádku, kde na Vás čeká svařené víno. Navíc si zde můžeme objednat speciální dobročinný drink Rupert, nebo si dát libovolný jiný nápoj, u kterého stačí říci Na Ruperta a tím pomůžete pouhou dvacetikorunou projektu sociální rehabilitace,“ říká Hana Pospíšilová z Kontaktního centra Krédo,

kteřá se rozhodla také pomáhat. Výtěžek z Ruperta přispěje na nákup speciálních oblečků, které potřebují děti s dětskou mozkovou obrnou při cvičení v terapii Therasuit.

A že neznáte Ruperta? Jde o projekt mladých nadšenců, kteří se rozhodli šířit pozitivní energii a vzájemně propojovat lidi, kteří chtějí pomáhat. Více se dozvíte na stránkách www.rupertuvkabaret.cz.

A pozor! Akce v JohnBaru na podporu Therasuitu potrvá jen do konce prosince. pana ředitele Pontisu vyrobila krásné korálky. Nejraději však stále skládá básničky, které často někomu věnuje a tak šíří radost mezi spoustu lidí. Radost snad přinesou i vám čtenářům Pontis žurnálu. Prozatím jsme pro vás vybrali dvě, jako malou ochutnávku.

 Rupert

Tým dobročinných projektů Rupert. Zdroj: www.rupertuvkabaret.cz

Senioři z denního stacionáře podpořili onkologicky nemocné děti

ŠUMPERK. Senioři z denního stacionáře v Šumperku spojili své síly s Nadačním fondem Šance onkoláčkům. Výrobky, které vytvořili v uplynulých týdnech, obohatily charitativní jarmark v Uničově a pomohly onkologicky nemocným dětem.

Záplava vánočních andálků i dalších ozdob ze Šumperka pomůže především onkologicky nemocným dětem.

Spoustu milých vánočních ozdob vytvořili senioři v denním stacionáři šumerského Pontisu, aby pomohli nemocným dětem. „Jde o krásný projekt. Přála bych vám vidět to nadšení seniorů. Byli opravdu nesmírně potěšeni, že je někdo oslovil. Uživatelé našich služeb jsou lidé s bohatými životními zkušenostmi, ohromnými zážitky a mají v sobě hluboce zakořeněnou solidaritu s druhými. Mě kolikrát ráno dojímal tím, jak se po příchodu do stacionáře zajímali, jestli mají všechno připraveno, aby hned mohli začít pro děti začít něco vyrábět. Často jsem slyšela, že na kafe nemají čas, protože chtějí práci dokončit,“ popisuje situaci posledních týdnů v šumerském stacionáři jeho vedoucí Petra Pospíšilová.

Podle jejích slov se do výroby Vánoční charitativní jarmark v Uničově zapojili úplně všichni, přestože někteří z nich trpí pohybovými obtížemi a jiní stařeckou demencí. „Každý z nich pomáhal tak, jak dokázal. My všichni už teď máme z odvedené práce krásný pocit, a kdyby nás oslovila s podobným nápadem i nadace přímo ze Šumperka, určitě se spolupráci nebudeme bránit,“ dodává Petra Pospíšilová.

Denní stacionář Pontisu spojil pro tentokrát síly s Nadačním fondem Šance onkoláčkům. Výrobky seniorů ze Šumperka putovaly do Uničova. Zájemci tu na charitativním jarmarku zakoupením jakéhokoli výrobku přispěli na onkologicky či jinak nemocné děti.

Rozhlasáci míří do Pontisu s Ježíškovými vnoučaty

Možná jste slyšeli o projektu Českého rozhlasu nazvaném Ježíškova vnoučata. Kdokoli z nás může udělat radost lidem seniorského věku ve vánočním čase dárkem. Tím nejžádanějším dárkem bývá často strávení hezkého času s lidmi, se kterými je nám dobře. Své o tom vědí redaktori a moderatori Českého rozhlasu Olomouc Dita Vojnarová a Mirek Kobza. Ti se spolu s kolegyní Irenou Svobodovou rozhodli věnovat svůj čas šum-

perským seniorům. Do Kavárničky Lalala zavítají v sobotu 15. prosince ve 14 hodin.

„Na setkání se Šumperáky se moc těším. Promítnu záběry z míst, na kterých jsem natáčel reportáže a která naši posluchači možná sami znají. S sebou si vezmu i kytaru, protože společné zpívání hlavně v tom předvánočním čase bývá vždycky moc příjemné,“ vzkazuje Mirek Kobza, moderátor a reportér Českého rozhlasu Olo-

mouc. Do kavárničky Lalala dorazí společně s kolegyní Ditou Vojnarovou a Irenou Svobodovou. „Lidi klasicky hodně zajímají veselé příběhy z natáčení. Za dobu, co pracuji v rozhlasu, jsem se setkala se spoustou zajímavých osobností a živě vysílání to je pokaždé velký adrenalin,“ dodává Dita Vojnarová. K rozhlasovému povídání i zpívání s Ježíškovými vnoučaty jste zváni v sobotu 15. prosince ve 14 hodin do Kavárničky Lalala. Vstup je volný.

SOUTĚŽ

Odpovězte správně na následující otázku a vyhrajte balíček Pontisu s překvapením.

Kam se nově přestěhovala správa Pontisu?

- a) Do prostor Kavárničky Lalala na Temenické ulici
- b) Do prostor Centra Therasuit na Temenické ulici
- c) Do budovy bývalé knihovny na ulici 17. listopadu

Správné odpovědi posílejte do 15. 1. 2019 na e-mailovou adresu: piskova.hana@pontis.cz

Ze správných odpovědí bude vylosován jeden výherce, kterého budeme na začátku jara 2019 kontaktovat. Jeho jméno najdete v příštím vydání Pontis žurnálu.

Výherce z minulého čísla: Pavel Lenhart z Hanušovic. Gratulujeme!

Ze života Pontisu

Sportovní hry pro seniory proběhly letos poprvé na zahradě bývalé knihovny a velmi se vydařily.

Kudy dál? Letní tábor s dětmi z DORDu přinesl spoustu dobrodružství a zážitků.

V K-centru na halloweenské akci, jsme společně s klienty zavzpomínali na naše blízké a upletli věnce.

Garden terapie těší seniory i v podzimních měsících.

SEZÓNA 2019

ZÁBAVNÁ TANEČNÍ ODPOLEDNE PRO SENIORY

14 – 18 hodin

17.1.	ALBATROS
31.1.	V+H RETRO
14.2.	ALBATROS
28.2.	V+H RETRO
14.3.	ALBATROS
28.3.	V+H RETRO
11.4.	ALBATROS
25.4.	V+H RETRO
16.5.	ALBATROS
30.5.	V+H RETRO
13.6.	ALBATROS
27.6.	V+H RETRO

vstupné » 50 Kč

více info:
Pavla Diana Simonová
606 756 770
simonova.pavla@pontis.cz

www.pontis.cz / [Pontis Šumperk](#)

PONTIS
Šumperk o.p.s.
SPOJUJEME GENERACE

PONTIS
Šumperk o.p.s.
SPOJUJEME GENERACE

PF 2019

Pontis žurnál vydává společnost Pontis Šumperk o.p.s., Gen. Svobody 68, 787 01 Šumperk, jako interní zpravodaj pro potřeby svých uživatelů a zaměstnanců. Příští číslo Pontis žurnálu jaro/léto 2019 vyjde v měsíci květnu.